

# РЕШЕНИЕ

№ 14636

гр. София, 15.12.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 168 СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА

при участието на секретаря НАДЯ В. ЧЕРНЕВА  
като разгледа докладваното от КАТЯ Н. ВЕЛИСЕЕВА Гражданско дело № 20211110145027 по описа за 2021 година

Предявени са установителни иски от „ТТ.С.“ ЕАД с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79 ЗЗД, ал. 1 вр. с чл. 149 ЗЕ и по чл.422, ал.1 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД при условията на разделна отговорност против Б. Л. Т. и Л. Ц. Д. за сумата от 419.47 лева, от която **322.60 лева** представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.07.2014 г. – м.04.2016 г. за имот, находящ се в гр. София, ж.к. Младост 4, бл. 461, ах. А, ап. 22 с абонатен №237051, сумата **82.70 лева** - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2015 г. до 28.08.2018 г., сумата от **11.30 лева**- представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от м.07.2015 г. до м.04.2016 г. и сумата **2.87 лева** - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за предоставяне на услугата за дялово разпределение за периода от 31.08.2015 г. до 28.08.2018 г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 27.08.,2019 г. до окончателното плащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. №49377/2019 г., по описа на СРС,168 състав като сумите се претендират опри следните квоти: от Б. Л. Т. – ½ и Л. Ц. Д. ½.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачите не са заплатили дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 30-дневен срок от датата на публикуването в интернет страницата на продавача. Сочи, че ежемесечното публикуване в интернет страницата на дружеството на данните за дължими суми за топлинна енергия се удостоверява чрез констативни протоколи, съставени в присъствието на нотариус. Заявява, че в сградата, в която се намира процесния имот се извършва услугата дялово разпределение, стойността на която следва да се заплаща на ищеца по силата на Наредба №13-334/2007 г. за топлоснабдяването и общите условия, действащи между страните.

Посочва, че потребителите в ЕС, в която се намира процесният имот са сключили договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а ЗЕ, извършващо дяловото разпределение. Твърди, че ответникът е изпаднал в забава, поради което претендира заплащане на обезщетение за забава по чл.86, ал.1 ЗЗД върху главницата. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК, а и след това ответникът Л. Ц. Д. не е депозирал отговор на исковата молба.

В законоустановения срок ответникът Б. Л. Т. чрез процесуалния си представител е депозирал отговор на исковата молба, в който оспорва предявените искове по основани и размер. Поддържа, че исковите претенции на ищеца са насочени към ненадлежна страна, предвид липсата на документи удостоверяващи правото на собственост или вещно право на ползване върху имота, в който смисъл е разпоредбата на чл. 153 ЗЕ. Оспорва да има качеството потребител на топлинна енергия. Позицията се на изтекла в нейна полза кратка погасителна давност както по отношение на вземанията за главница, така и за лихва предвид периодичния характер на вземанията. Посочва, че ищецът не е представил валиден договор за доставка на топлинна енергия, сключен с ответника. Оспорва количеството доставена топлинна енергия, както и това да има доказателства за доставката □. Счита, че Общите условия на ищеца съдържат неравноправни клаузи – чл. 33, ал. 1 и ал. 2 ОУ от 2014 г., респ. че същите са нищожни, предвид обвързването на падежа на вземанията с притежаването от потребителя на специално техническо средство, което му дава достъп до интернет. Посочва, че липсва валиден договор между ФДР и ЕС, където се намира имота. Оспорва редовността на водената от ищеца счетоводна отчетност. Поддържа, че претендираните обезщетение за забава са недължими, предвид липсата на покана за плащането им. Заявява, че не живее в процесния имот и не е ползвала топлинна енергия в него. Възразява срещу претенцията за разноски за исковото и за заповедното производство. Претендира разноски.

Ответникът Л. Ц. Д. в срока по чл. 131 ГПК и след това не е депозирал отговор на исковата молба.

Третото лице – помагач на страната на ищеца „ТТ.“ ЕООД изразява становище, че предявените искове са основателни и доказани.

*Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:*

За да бъде уважен искът с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ ищцовото дружество следва да установи при условията на пълно и главно доказване възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответниците, по силата на което в качеството му продавач се е задължило да им достави топлинна енергия, а ответникът е поел задължение да я получи и да заплати цената ѝ, както и реалната доставка на топлинна енергия на посочената в исковата молба стойност. Предвид възраженията на ответника в тежест на ищеца е да докаже, че клаузите на ОУ отговарят на изискванията за добросъвестност и не водят до значително неравновесие между правата и задълженията на потребителите и търговеца. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания, както и наведените правоизключващи и правопогасяващи възражения като по възражението за изтекла погасителна давност ответниците следва да докаже изтичането на достатъчен срок от падежа, обуславящ погасяването им по давност, а в тежест на ищеца е да докаже факти, обуславящи спиране и прекъсване на давността.

Според нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от страна на клиентите. Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна

собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да заплащат цената на топлинна енергия. Съгласно приетото в ТР 2/2017 г. от 17.05.2018 г. на ОСГК на ВКС клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респ. носителят на вещното право на ползване, за собствени битови нужди и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известни общи условия директно с топлопреносното предприятие. Досежно изложеното следва да се приеме, че клиенти (потребители) на топлинна енергия, с които по силата на закона възниква облигационното отношение с предмет продажбата на енергия, са собствениците или вещните ползватели на топлоснабдените имоти, или трето ползващо лице в хипотезата на ТР 2/2017 г. от 17.05.2018 г. на ОСГК на ВКС. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, респ. кой е задължен да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, като меродавно е притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване.

По делото е приобщен договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредба за държавните имоти от 23.09.1991 г., от който се установява, че Е.И.М. и Л.И.М. са закупили апартамент №22, находящ се в АДРЕС. Със смъртта на Е.И.М. на 07.03.1995 г. е прекратена съпругеската имуществена общност върху имота при хипотезата на чл. 26, ал. 1 СК'85 (отм.) като по силата на чл. 27 СК'85 (отм.) дяловете на съпрузите са равни, поради което и Л.И.М. е придобил  $\frac{1}{2}$  идеална част от имота по силата на прекратяването. Останалата  $\frac{1}{2}$  идеална част е включена в наследството на Е.И.М. и е придобита по наследство при равни квоти от съпруга и дъщерите □ - Б. Л. Т. и Е.Л.Д..а при приложението на чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от приложимия закон за наследството като всеки от тях е придобил по наследство по  $\frac{1}{6}$  идеални части. След смъртта и на Л.И.М. на 02.11.2001 г. собствеността върху процесния имот е наследена от двете им дъщери при квоти от по  $\frac{1}{2}$  идеални части. Установява се от приобщените удостоверения за наследници, издадени от Столична община, район Младост, че Е.Л.Д..а е починала на 11.09.2017 г. като е оставила за свой единствен наследник сина си Л. Ц. Д.. При тези данни съдът намира, че с оглед настъпилите наследствени правопримства настоящите ответници са придобили собствеността върху процесния имот при равни квоти от по  $\frac{1}{2}$  идеална част.

Същевременно обаче се установява, че Е.Л.Д..а е подала молба – декларация от 23.09.1996 г. за откриване на партида на нейно име за имота – апартамент №22, находящ се в АДРЕС. в качеството си на наследник на Е.И.М.. В случая тази молба-декларация, адресирана до ищцовото дружество, по своята същност представлява предложение за сключване на договор за доставка на топлинна енергия, отправено от единия от съсобствениците до топлофикационното дружество. Вещото лице по приетата по делото съдебно-техническа експертиза е констатирало, че към момента на изготвянето му партидата на имота се води на името на Е.Л.Д..а. Предвид това следва да се приеме, че ищецът е приел предложението за сключване на договор, продължавайки да доставя топлинна енергия до процесния апартамент, поради което между Е.Л.Д..а и ищцовото дружество е съществувало облигационно отношение. След смъртта на Е.Л.Д..а всички нейни имуществени права и задължения или дробни части от тях (дялове) са преминали върху Л. Ц. Д. в качеството му на единствен наследник по закон, което обстоятелство не е оспорено в производството.

Ето защо съдът намира, че ответникът Б. Л. Т. няма качеството потребител на топлинна енергия по смисъла на параграф 1, т.42 от ДР на Закона за енергетиката и не следва да отговаря по предявените искове, респ. исковите претенции на ищеца против нея подлежат на отхвърляне като неоснователни.

При това положение съдът приема, че материално легитимиран да отговаря по предявените искове е именно ответникът Л. Ц. Д. като с оглед диспозитивното начало в процеса съдът дължи произнасяне по исковите претенции срещу него до предявения с

исковата молба размер.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена е прието заключение на СТЕ, според което през периода в процесния имот е потребявана топлинна енергия за отопление на имота, чиито размер е определян от ТЕ отдадена от 1 брой щранг – лира в помещението баня, на която няма техническа възможност за монтаж на измервателно устройство и чиято отдадена ТЕ се определя по изчислителен път. През целия исков период не е била потребявана ТЕ за БВГ, тъй като липсва водомер за топла вода. На ответника са начислени суми за топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, която е изчислена в съответствие с разпоредбите на Наредба №16-334 от 06.04.2007 г. и Методиката към нея на база пълния отопляемия обем на жилището към пълния отопляем обем на сградата – етажна собственост. От заключението на съдебно–техническата експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, се установява, че за периода 01.07.2014 г. до 30.04.2016 г. стойността на потребената топлинна енергия е в размер на 322,61 лева.

Ответникът Л. Ц. Д. не твърди да е заплатил каквито и да е суми за процесния период, поради което съдът приема, че същият като потребител дължи заплащането на половината от претендираната от ищеца стойност за потребена топлинна енергия или сумата 161,30 лева.

По отношение на претендираните суми за дялово разпределение следва да се посочи, че се установи имотът да се намира в сграда - етажна собственост, а съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. По делото е представен сключен между „ТТ.С.“ ЕАД като възложител и „ТТ.“ ЕООД като изпълнител договор при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, в който е уговорено, че заплащането на цената на тази услуга се извършва от възложителя, който на основание чл. 22, ал. 2 от ОУ получава стойността на тази цена от крайните клиенти. Законната уредба установява задължение за купувача на топлинна енергия да заплаща на топлофикационното дружество суми за дялово разпределение, чиято цена се определя в договора, сключен между него и топлинния счетоводител, като е без значение факта дали топлофикационното дружество е платило предварително или не тази цена на търговеца, извършващ услугата. Меродавно е единствено обстоятелството услугата да е била извършена, а в случая това се установява, поради което в отношенията между страните Л. Ц. Д. дължи и сумата 5,65 лева за предоставена услуга за дялово разпределение.

Относно претенциите за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задълженията за топлинна енергия, следва да се съобрази, че според чл. 33, ал.4 на общите условия към договорите за продажба на топлинна енергия продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 от ОУ, неплатени в 45–дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, и от този ден ответникът е изпаднал в забава – арг. чл. 84, ал. 1 ЗЗД, предвид това последният следва да бъде осъден да заплати обезщетение за забава за периода 15.09.2015 г. до 28.08.2018 г. в размер на 41,35 лева.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорната претенция за сумата от 2,87 лева се явява неоснователна.

При този изход на спора разноси се следват и на двете страни в производството. В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на ТР №4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство.

В полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените и претендирани разноси

съобразно размера на уважените претенции в размер на 382,35 лева - за платена държавна такса, депозит за вещо лице и за юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25 НЗПП в настоящото производство и сумата 74,48 лева за платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 НЗПП за заповедното производство, които следва да се възложат на ответника Л. Ц. Д..

Ответникът Б. Л. Т. претендира разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300,00 лева за исковото производство, които следва да ☐ се присъдят в цялост предвид неоснователността на исковите претенции спрямо нея.

Така мотивиран, съдът

## РЕШИ:

**ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО**, че Л. Ц. Д. ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: АДРЕС **дължи на „ТТ.С.“ ЕАД, ЕИК ЕИК** със седалище и адрес на управление: АДРЕС на основание чл. 422, ал.1 вр. чл.415, ал.1 ГПК вр. чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл.149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата **161,30 лева** - представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.07.2014 г. – м.04.2016 г. за имот, находящ се в АДРЕС с абонатен №237051, сумата **41,35 лева** - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2015 г. до 28.08.2018 г., сумата от **5,65 лева**- представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от м.07.2015 г. до м.04.2016 г. ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 27.08.2019 г. до окончателното плащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. №49377/2019 г., по описа на СРС,168 състав като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 422, ал.1 вр. чл.415, ал.1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата **1,44 лева** - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за предоставяне на услугата за дялово разпределение за периода от 31.08.2015 г. до 28.08.2018 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. №49377/2019 г., по описа на СРС,168 състав като неоснователен.

**ОТХВЪРЛЯ** предявените от „ТТ.С.“ ЕАД, ЕИК ЕИК, със седалище и адрес на управление: АДРЕС против Б. Л. Т. ЕГН \*\*\*\*\* с адрес: АДРЕС иски по чл.422, ал.1 вр. чл.415, ал.1 ГПК вр. чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл.149 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД за признаване за установено между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата **161,30 лева** - представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.07.2014 г. – м.04.2016 г. за имот, находящ се в гр. София, ж.к. Младост 4, бл. 461, ах. А, ап. 22 с абонатен №237051, сумата **41,35 лева** - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2015 г. до 28.08.2018 г., сумата от **5,65 лева**- представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от м.07.2015 г. до м.04.2016 г., сумата **1,44 лева** - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за предоставяне на услугата за дялово разпределение за периода от 31.08.2015 г. до 28.08.2018 г. ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 27.08.2019 г. до окончателното плащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. №49377/2019 г., по описа на СРС,168 състав като неоснователни.

**ОСЪЖДА** Л. Ц. Д. ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: АДРЕС да **заплати** на „ТТ.С.“ ЕАД, ЕИК ЕИК със седалище и адрес на управление: АДРЕС на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумите **382,35 лева** – разноски в настоящото производство и **74,48 лева** - разноски в заповедното производство.

**ОСЪЖДА** „ТТ.С.“ ЕАД, ЕИК ЕИК със седалище и адрес на управление: АДРЕС да **заплати** на Б. Л. Т. ЕГН \*\*\*\*\* с адрес: АДРЕС на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата **300,00 лева** – разноски по делото.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца

„ТТ.С.” ЕАД – „ТТ. “ ЕООД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

**Съдия при Софийски районен съд:** \_\_\_\_\_